

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Europa vraagt (blz.2)
- > John MacLean. (blz. 11)
- > Colloquium Palestina (blz. 4)
- > I Muvrini (blz.13)
- > 'Minderheden' in Vlaanderen (blz. 7)
- > Foto's (blz. 14)
- > Agenda en colofon (blz. 15)

Vlaamse en Waalse arbeiders trekken samen ten strijde.

Wordt het een 'warme winter' in België?

Europese Unie

Europa vraagt

Er gaat geen dag voorbij of je hoort journalisten en politici dezelfde mantra afspelen: "Europa (lees: de Europese Unie) vraagt" luidt het credo. De EU wordt dan voorgesteld als een soort bovenmenselijke, of althans bovenpolitieke en objectieve verkondiger van wat het gezond verstand dicteert. Het in vraag stellen van deze instelling en de euro lijkt bijna een fysieke onmogelijkheid, alsof men evengoed kan vragen om de zon morgen niet te laten opkomen. Voor de V-SB lijkt het echter een noodzakelijkheid, willen we nieuwe oplossingen zoeken voor de problemen die een decennialang neoliberal beleid die de EU (op z'n minst sinds de Europese Akte van 1986, indertijd als EEG) heeft gefaciliteerd.

In de penibele situatie waarin onze economie zich bevindt kan men nog moeilijk de hoofden en de geesten koel houden en naar echte nieuwe oplossingen zoeken.

Een (wankelende) euro betekent verzwakking van de democratische instellingen van de natiestaten, hun soevereiniteit en de welvaart van de volkeren. Als sociale soevereinisten pleiten wij ervoor om de Euro af te voeren en de eigen munten weer in te voeren. Zo is er nog min of meer controle over de eigen financiën. Dit moet echter gekoppeld worden aan zowel de omvorming van de banksector tot sector van publieke dienstverlening (met als minimum minimum de oprichting van een openbare bank), het vestigen van het monopolie op geldcreatie (met strenge regels) bij de gemeenschap in plaats van bureaucratieën en een beleid van ontkoppeling (delinking) van de internationale kapitaalsstromen. Zonder dit, zal ook de nationale munt een vogel voor de speculerende katten zijn.

Meer bevoegdheden voor de Europese Unie zal geen zoden aan de dijk brengen. Zij is door en door neoliberal, en dient als instrument voor de neoliberale nationale regeringen om maatregelen door te voeren waaraan zij zich op nationaal niveau misschien niet zouden wagen, wegens het bestaan van een georganiseerde nationale publieke opinie, vakbonden, enz... Ook democratisch valt dit te verwerpen, aangezien er

geen Europese natie is van waaruit het beleid kan uitgaan en van waaruit het gecontroleerd kan worden. Dit geldt des te meer aangezien er geen aanzet is tot democratisering van de Europese structuren, en de heisa rond het Griekse referendum heeft voor de zoveelste keer laten blijken wat de Europese cenakels ervan vinden wanneer de democratie al eens dreigt beoefend te worden op het niveau waar dit wel mogelijk is.

Uiteraard vragen wij ook dat de grote vermogens eindelijk ook een steen bijdragen aan de samenleving, in het bijzonder bij het verhelpen van de ravages van het rechtse beleid dat hun belangen gediend heeft. Vertrekpremies en zitpenningen, het kan tegenwoordig allemaal. De sociale sector extra financieren zodat er meer ruimte is voor werkgelegenheid kan niet, want waar zal eerst bespaard worden? In Nederland is dat in de zorg, welnu, als wij naar Duitsland, Frankrijk en dus ook Nederland moeten kijken, welnu dan zal ook hier de sociale sector volgen. Wij kunnen dit niet aanvaarden.

Wij, als Vlaamse burgers en als Europese volkeren, moeten beginnen te beseffen dat het tijd is om een keuze te maken: of de Europese Unie, of de Europeanen.

De “Europese droom”
(of wat daarvoor moet doorgaan)

Colloquium Palestina (verslag)

Dit najaar probeerde de Palestijnse Nationale Autoriteit lidmaatschap te verkrijgen van de Verenigde Naties. Dit zou een stap zijn naar een onafhankelijke Palestijnse staat. Maar hoe zal die staat eruit zien? De aanvraag tot VN-lidmaatschap impliceert de erkenning van een Palestijnse staat naast een Israëliëse staat. Nochtans stelt artikel 2 van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) duidelijk: “Palestina, met de grenzen die het had tijdens het Britse Mandaat, is een ondeelbare territoriale eenheid.”

Is de tweestatenoplossing (een Palestijnse naast een Israëliëse staat) een pragmatische oplossing? Of is zij slechts een schijnoplossing en biedt enkel een eenstaatoplossing (één Palestijnse staat voor joden, moslims, christenen en andere inwoners van Palestina) een echte oplossing?

Palestina Solidariteit organiseerde daarom in het flink gevulde centrum Noordpool (Brussel) een colloquium onder de naam “Israël-Palestina: Eén- of Tweestatenoplossing” en liet enkele binnenlandse en buitenlandse deskundigen aan het woord.

Brigitte Herremans, namens Broederlijk Delen en Pax Christi Vlaanderen, noemt de tweestatenoplossing geen ideale oplossing maar de enige realistische. Een onvolmaakt compromis. Opvallend is ook dat zij de tweestatenoplossing bestempelt als een strijd voor zelfbeschikking en de eenstaatoplossing als een strijd voor burgerrechten.

Lucas Catherine start zijn analyse vanuit de analyse dat de zionistische kolonisatie drie feiten heeft gecreëerd: een massale landonteigening van de autochtone Palestijnse bevolking, de reductie van de meerderheid der Palestijnen tot vluchtelingen en de creatie van een Hebreeuwse natie.

Iedere oplossing moet een antwoord bieden op deze drie feiten.

Volgens Catherine is een oplossing daarom enkel mogelijk binnen een éénstaatoplossing.

Deze oplossing kan op drie manieren uitgewerkt worden:

1. De oprichting van één seculiere staat, volgens het principe "één man, één stem". Dit is de oude eis van de PLO.
2. De creatie van een federale staat. De federale overheid zou bevoegd zijn voor economie, wegeninfrastructuur, waterbeleid,... Daarnaast is er een Palestijnse deelstaat (die de Westelijke Jordanoever, de Gazastrook en Galilea omvat) en een Hebreeuwse deelstaat (de overige gebieden).

3. De Palestijnse Nationale Autoriteit wordt opgeheven (voorstel van Barghouti). Deze dient vandaag toch enkel de belangen van de zionisten (Israël dient niet te betalen voor onderwijs, gezondheidszorg,... van de Palestijnen, maar dit wordt betaald door de EU; en de ordehandhaving wordt uitbesteed aan eigen Palestijnse politiediensten hetgeen het Israëlijs leger en de Israëlijs politie deels ontlast). Deze oplossing laat Israël twee opties: ofwel wordt Israël de officiële bezetter van de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever (en wordt voor zijn verantwoordelijkheden gesteld als bezetter), ofwel annexeert Israël deze gebieden (en dient de Palestijnse beweging zich te hervormen tot een gelijke rechtenbeweging, zoals de Arabische minderheid binnen Israël vandaag).

De "vredesgesprekken" werden volgens Catherine enkel opgestart zodat Israël kan verzaken aan haar verantwoordelijkheden. Hierdoor kan ze immers de Palestijnen binnen Israël het recht op hun eigendommen blijven ontzeggen (Palestijnen die in 1948-'49 hun huis verlieten, maar binnen de grenzen van Israël bleven werden wel erkend als Israëlijs staatsburger maar hebben geen recht op hun eigendommen), kan Israël haar kolonies behouden, en moet zij niet instaan voor gezondheidszorg, onderwijs,... in de bezette gebieden.

Michel Staszewski is lid van de Union des Progressistes Juifs de Belgique en spreekt zich uit noch voor de één-, noch voor de tweestatenoplossing. Wij zijn immers buitenstaanders en moeten dus niet beslissen hoe zij zich moeten organiseren, en ons enkel uitspreken over de principes (rechten en vrijheden). Ook de joden in Europa zijn louter buitenstaanders in het conflict en hebben geen enkele band met de staat Israël. Joden zijn immers noch een volk, noch een natie, aldus Staszewski. Alhoewel de joden in Israël zich wel gedragen als natie.

Volgens Staszewski dienen we enkel te waken over rechten en vrijheden: de rechten van de mens, het volkenrecht, de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor iedereen, de erkenning van vrijheden (vrijheid van meningsuiting,...).

Leila Shahid was als vertegenwoordigster van de Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) de enige spreker die onvoorwaardelijk en passioneel de tweestatenoplossing verdedigt. Volgens haar is dit namelijk de wil van de Palestijnse bevolking, en was de enige mogelijke optie. Opmerkingen over het feit dat Palestijnen buiten de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook niet vertegenwoordigd zijn in de PNA, en het feit dat de PNA geen rekening houdt met de verkiezingsuitslag van 2006, waren niet aan Shahid niet besteed.

Alhoewel de zionisten zich op onrechtmatige wijze het grootste deel van Palestina toegeëigend hebben, had volgens Shahid het Palestijnse volk de keuze gemaakt om een Palestijnse staat uit te bouwen dat enkel de Westelijke Jordaanoever en de Gazastreek omvat.

Het was volgens haar ook niet de taak van de Palestijnen om te vechten tegen een racistische staat Israël. Dat is de taak van de Israëli's zelf.

Ali Abunimah: "Self determination is not the same as statehood"

Ali Abunimah, een Amerikaans-Palestijnse journalist en auteur van o.a. het boek "One Country: A Bold Proposal to End the Israeli-Palestinian Impasse", nam onmiddellijk de stelling van Brigitte Herremans op de korrel: de keuze voor een tweestatenoplossing is geen keuze voor zelfbeschikking. "Self determination is not the same as statehood". Die staat zou toch enkel mogen opereren binnen het kader dat het IMF en het steunfonds van de EU afgebakend heeft. Daar zouden neoliberalen als Salam Fayyad wel

voor zorgen. Fayyad is een voormalig bankier, een voormalig IMF-functionaris, en is door het westen naar voor geschoven als Palestijns premier.

Tevens impliceert een tweestatenoplossing automatisch dat je instemt met de racistische logica die aan de basis ligt van de creatie van de staat Israël, en impliceert dat je ongeveer 1/3 van je bevolking (de Palestijnen binnen de grenzen van de staat Israël) opoffert aan een racistische staat.

Ook de Palestijnse Nationale Autoriteit kan op geen greintje respect rekenen van Abunimah. Hij stelt dat de PLO dan misschien nooit democratisch geweest was, maar ze was tenminste divers. De PNA is geen van beide. Niet alleen zijn de Palestijnse diaspora en de Palestijnen in Israël niet vertegenwoordigd, tevens negeert zij de verkiezingsuitslag van 2006.

Het is ook veelzeggend dat Israël na de UNESCO-stemming alle betalingen aan de Palestijnse Autoriteit stillegde, behalve voor de veiligheidsdiensten van de PNA.

Abunimah verwerpt ook de stelling dat een oplossing enkel het resultaat kan zijn van Palestijnse én Israëli's instemming. De opinie van een kolonisator is immers irrelevant: er was ook geen instemming van de Franse kolonistoren bij de onafhankelijkheid van Algerije.

Op de laatste pagina's nog enkele foto's van de V-SB-deelname aan de manifestatie 'Gaza nooit vergeten!'

'Minderheden' in Vlaanderen

Op 12 mei volgend jaar organiseren verschillende taalbewegingen een grote manifestatie in Parijs om meer rechten en een officieel statuut te eisen voor de verschillende historische minderheidstalen die op het Frans grondgebied gesproken worden. Er zal ook een delegatie van de V-SB heen gaan, al was het maar ter ondersteuning van de Vlaamse taalbeweging in 'Frans' Vlaanderen.

Een van de eisen van deze manifestatie en andere die nog georganiseerd zullen worden is de ondertekening en ratificatie van het Europees Handvest voor de minderheidstalen en het van het Kaderverdrag rond Nationale Minderheden door Frankrijk (het land heeft het eerste wel ondertekend maar nog niet geratificeerd en het tweede verdrag noch getekend noch geratificeerd). De ondertekening en ratificatie van beide verdragen zijn voor al de taalbewegingen en hun militanten in de Franse staat een evidente eis. Maar hier in België geeft het een wrang gevoel bij nota bene de Vlaamse (taal)beweging. De V-SB steunt wel de eis van de taalbewegingen in de Franse staat, maar begrijpt de Vlaamse afkeer ervan. Met deze bijdrage willen we een en ander duidelijk maken over het hoe en waarom (nog niet) van een Vlaamse ratificatie van deze verdragen.

Het Handvest voor de Regionale Talen of Talen van Minderheden werd in 1992 door de Raad van Europa opgesteld kort na het uiteenvallen van het zogenaamde Oostblok, toen heel wat staten uiteen vielen en de zaak van nationale zelfbeschikking en de positie van zogenaamde 'nationale minderheden' even belangrijk werd. In 1995 werd door de Raad om gelijkaardige redenen ook het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden opgesteld (dat inhoudelijk iets verder gaat dan louter het taalaspect). In principe moet dit kaderverdrag de rechten van die (taal)minderheden waarborgen. Maar de grote 'fout' in dit Kaderverdrag van 1995 is precies de definitie van die nationale minderheden. Er is amper een definitie. Niettemin werden beide verdragen in de Belgische staat voorwerp van een communautair twistpunt. Vlaanderen weigert zowel het handvest als het kaderverdrag te ratificeren. Historisch gezien lijkt dat vreemd aangezien het net Vlaanderen is dat de preciaire situatie van onderdrukte taal-gemeenschappen het best zou moeten begrijpen. Tot noch toe werd alleen het Minderhedenverdrag ondertekend (maar niet geratificeerd) als onderdeel van de staatshervorming van 2001.

Minderheden worden door deze verdragen dus niet specifiek gedefinieerd, de lidstaten moeten dat zelf doen. Een (nooit goedgekeurd) aanvullend protocol op het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan wel een (vrij algemeen aanvaard) idee geven waar het over zou gaan. Een minderheid (al dan niet met eigen taal) moet in een bepaald territorium binnen een staat inheems zijn, een vaste en langdurige binding met de staat hebben waarin zij leven, bijzondere etnische, culturele, religieuze en taalkundige kenmerken bezitten, duidelijk te onderscheiden zijn als een numerieke minderheid van de rest van de staatsbevolking of een regio binnen deze staat, zelf de intentie bezitten om voor hun identiteitsbepalende kenmerken, met name op het gebied van cultuur, tradities, geloof of taal, gemeenschappelijk te willen behouden. In België voldoen al zeker de Duitstaligen in de Oostkantons ontegensprekelijk aan die voorwaarden, maar het Duits is al de derde officiële landstaal. Migrantengemeenschappen voldoen duidelijk niet aan de definitie, want zij zijn niet inheems. Een gegeven dat zeker in de rand rond Brussel belangrijk kan zijn als argument.

Om het afwijzen van Vlaanderen te begrijpen moet er gekeken worden naar wie de ratificatie van deze verdragen eigenlijk vraagt en vooral waarom. Er zijn in de Belgische staat wel degelijk taalgemeenschappen die in aanmerking zouden kunnen komen als 'nationale minderheid' met een eigen 'minderheestaal'. Zo zijn er onder meer het Waals en het Picardisch, die in de taalkunde gewoonlijk als aparte taal van het Frans beschouwd wordt. Ook het Luxemburgs dat in het oosten van de gelijknamige provincie gesproken wordt is een nationale minderheid, wat kracht bijgezet wordt door het feit dat Luxemburgs in het Groothertogdom wel als een aparte officiële taal geldt. Verder zijn er de oostelijke dialecten van het Limburgs, die in Nederland al als streektaal erkend werden want in de taalkunde worden ze gewoonlijk tot de middelfrankische dialecten gerekend (dus niet-Nederlands). En over het West-Vlaams is er ook nog steeds discussie in de taalkunde. Voor al deze talen zijn wel kleine taalbewegingen actief die hun taal officieel erkend willen zien en daarom aandringen op de ondertekening en ratificatie van de verdragen. Maar hun politiek gewicht is heel klein. Een veel belangrijker politieke lobby is die van de Franstalige partijen in en rond Brussel die het minderhedenverdrag vooral zien als een instrument om hun claim op de randgemeenten bij te zetten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te vergroten. Dit verdrag dat in principe een evidentie zou zijn in een normale democratische rechtstaat is in België dus een wapen in een territoriaal conflict geworden. Het is om die reden dat Vlaanderen deze verdragen weigert te ratificeren. Een standpunt dat de V-SB begrijpt.

Niettemin moeten er een aantal kwesties over deze zaak verduidelijkt worden. Vooreerst is de V-SB in principe voorstander van het recht op zelfbeschikking van volkeren die daar naar willen streven. Hoe die volkeren hun staten vorm geven is dan hun zaak, niet elke taal-, cultuur- of nationale beweging streeft totale onafhankelijkheid na. Taalrechten voor historische nationale minderheden zijn doorgaans wel een minimumeis. Dat geldt wat ons betreft in extremis ook voor de Belgische staat en voor een toekomstige Vlaamse staat. Wij kunnen dit echter niet aanvaarden binnen de huidige machtsverhoudingen in de Belgische staat. Zolang de Brussels-Belgische (Franstalige) staatsstructuren niet afgebroken zijn zal elke toegeving aan Franstalige eisen een verder uithollen van de Vlaamse verworvenheden zijn. Aan de taalgrens mag wat ons betreft niet gesleuteld worden zolang de bestaande machtsstructuren niet verdwenen zijn. Pas als de betrekkingen tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel en tussen Vlaanderen en Wallonië genormaliseerd zijn kan er sprake zijn van een democratisch verdiepen van de staatsstructuren ter ondersteuning van historische minderheden.

Anderzijds wijzen we wel op de onnodig grote vrees van Vlaanderen voor dit handvest voor de regionale talen en het minderhedenverdrag. Zoals gezegd geeft het minderhedenverdrag geen definitie van wat een nationale minderheid is. De Vlaamse regering stelde reeds dat het verdrag pas van kracht mag zijn wanneer de term 'nationale minderheid' zodanig ingevuld wordt dat noch Frans noch Nederlands als minderheidstaal gelden. Bovendien heeft het verdrag het over historische nationale minderheden, recente immigratie komt niet in aanmerking. Concreet betekent dat dat iedere Franstalige die zich na het vastleggen van de taalgrens in Vlaanderen kwam vestigen eigenlijk als immigrant telt en dus geen 'nationale minderheid' vormt (wat eerder ook door Fons Borgignon van VLD werd beargumenteerd:

<http://users.skynet.be/fons.borgignon/standptn/minderheden.html>).

Indien het handvest met die laatste bepaling van kracht zou gaan zou de Franstalige lobby en krachtig wapen kwijt raken. Maar hierbij moeten we er dan van uitgaan dat 1) de Vlaamse regering het lef heeft deze bepaling er door te drukken en 2) de Vlaamse regering zich ook daadkrachtig genoeg opstelt om de bepaling in de praktijk om te zetten. We vrezen dat dat helaas niet het geval zal zijn zolang België bestaat. Zeker een onderscheid maken tussen recente immigratie en de 'echte' nationale minderheid in de rand rond Brussel zal oorzaak van serieuze communautaire conflicten

worden waarbij Vlaanderen vrijwel zeker aan het kortste eind zal trekken.

De V-SB ziet zich dus genoodzaakt eerder een strategische dan een principiële houding aan te nemen inzake deze verdragen: binnen het Belgisch staatsverband mag Vlaanderen ze nooit aanvaarden. Pas binnen een soeverein Vlaanderen dat niet langer het doelwit is van een bewuste verfransingspolitiek is er ruimte voor een progressief beleid ten aanzien van nationale minderheden.

Het dialectisch talenpatrimonium in de Benelux volgens Wikipedia.

Limburgs, Fries en Nedersaksisch zijn in Nederland erkend, Luxemburgs in Luxemburg.

Waaals wordt naar schatting nog door zo'n 600 000 mensen gesproken, maar komt in de Franstalige propaganda over 'taalrechten' nooit aan bod.

*Waar het wel om gaat:
de dubbele agenda
van de Franstalige eisen*

Memorial, verslag door J. Vandommele.

John MacLean

Eind november herdenken de Schotse republikeinse socialisten traditioneel hun historisch boegbeeld John Maclean (24 Augustus 1879 - 30 November 1923), geboren in Pollokshaws, toen nog even buiten Glasgow; nu Pollok, een dichtbevolkte voorstad ten zuidwesten van de stad en nog steeds een bolwerk van Schots republikanisme.

Maclean was een ideologisch socialist die de Russische revolutie steunde. Hij vond dat de communistische partij op Schotse i.p.v. op Britse basis moest worden georganiseerd omdat z.i. de Schotten vlugger in staat waren het kapitalisme omver te werpen dan hun Engelse kameraden, wat leidde tot de oprichting van de Scottish Workers Republican Party. Dit standpunt isoleerde hem binnen de globale arbeidersbeweging, doch maakte hem razend populair bij de eigen Schotse achterban. Op 15 april 1918 werd hij gearresteerd wegens opruiing en agitatie tegen de oorlog en de algemene dienstplicht. Op zijn proces in Edinburgh op 9 mei verdedigde hij zich met een legendarische speech waarin hij uiteraard verwees naar de Russische en Ierse revoluties en o.m. naar de in Edinburgh geboren Ierse revolutionair James Connolly. Hij werd veroordeeld tot 5 jaar. Even na wapenstilstand werd Maclean vrijgelaten uit de Peterheadgevangenis bij Aberdeen maar o.m. door hongerstaking en gedwongen voeding was zijn gezondheid al fel verzwakt. Hij stierf op 44-jarige leeftijd.

Zijn begrafenis werd door vele tienduizenden bijgewoond. Vandaag organiseert de Scottish Republican Socialist Movement als een platform van linkse independentistische krachten de Macleanherdenking onder de energieke leiding van Donald Anderson. Donald was de dag tevoren aan zijn ogen geopereerd maar regisseerde de hele dag alsof er niets was gebeurd. Ik spoorde zaterdag 26 november met Eurostar en Virgin naar Glasgow. Zaterdagavond, toevallig een vroeg Saint Andrewsfeest en gedurende een storm van formaat, zat ik mee aan in een buurthuis waar gezellig gefeest werd o.m. met goedkoop Pools bier en haggis. Het valt op hoe weinig verkrampd de Schotten met migranten omgaan, iets waar wij alleen jaloers van kunnen zijn. De plaatselijke dialecten in de arbeiderskwartieren zijn m.i. de moeilijkst begrijpbare in het Engelse taalgebied, moeilijker nog dan de Noord-Ierse en zeker ook niet wat je doorgaans in Schotse series à la *Taggart* hoort.

's Anderendaags, op zondag 27 november haalde een bus ons op in George

Square vanwaar we naar Eastwood Cemetery werden gereden (het kerkhof ligt vlakbij een stopplaats van Scotrail nl.Thornliebank). Als je door de hoofdingang van het kerkhof rechtsaf gaat, ligt Maclean een 50 metertal verder in het begin van een rij links. Aan het graf werd een korte toespraak gehouden. Ik stond bij de plaatselijke vlagdragers met een vlag van de V-SB gehesen op een Schotse vlaggenstok, samengehouden met elastiekjes in de Schotse wind. Terug aan de toegangspoort stonden enkele honderden samen en enkele plaatselijke republikeinse fife and drumbands zich al op te warmen. Het hele Ierse republikeinse repertoire (Sean South, Finnegans wake etc.) passeerde op de gekende opzweepende wijze de revue. Eigenlijk waan je je wel in het Noorden van Ierland op zo'n moment. In West Schotland, de Dal riada, leven trouwens sedert de 5de eeuw geïmigreerde Ieren. Later, ten gevolge van de vele Ierse crisissen en de industrialisering aan de Clyde, emigreerden nog eens vele (militante) Ieren. Overigens wordt de Starry Ploughvlag als Iers republikeins socialistisch symbool er vaak gebruikt. Enige tijd geleden nam de Schotse politie een Starry Ploughdundoeke in beslag omdat dit een symbool van geweld zou zijn.

Na een mars van enkele kilometers door Pollok kwamen we aan het Macleanmonument waar ook een plechtig moment plaatsvond. Daarna was het 'socialising' in het plaatselijke buurtcentrum met een optreden van de folkband Celticwhiterose. Daarna mocht een afgevaardigde van elke deelnemende groep een 'woordje placeren'. Zowel militante Schotse marxisten-leninisten als een Schotse CND-woordvoerder, die het gewelddadige in het leninisme verwierp, kregen het woord. Ook ik werd naar voren geroepen en improviseerde een korte toespraak waarin ik o.m. zei dat we deze zomer aan de Britse ambassade in Brussel een actie hielden naar aanleiding van 30 jaar overlijden van de Ierse hongerstaker Mickey Devine. Ik orakelde ook dat ik in Vlaanderen zou oproepen voor de volgende editie van de Macleanherdenking. Over Vlaanderen weet men (zoals in Ierland) bitter weinig. Ze kennen wel de Flemming clan en associëren de Vlaamse beweging met rechts. Van het bezoek van Bart De Wever met zijn voltallige partijtop aan het congres van de SNP in oktober II. wisten ze niet veel. In ieder geval: mensen die graag van authentieke sfeer genieten, raad ik aan één van de volgende jaren het laatste weekend van november vrij te houden!

Joost Vandommele

Concert, verslag door R. Buys.

I Muvrini

Cultuur. Van hier – tot in het hart van de mensheid

Over I Muvrini en stichting Umani.

Van hier – tot in het hart van de mensheid. Dat zegt, zingt en schrijft Jean-Francois Bernardini, frontman van de Corsicaanse poppolyfoniegroep I Muvrini. De bezetting van deze groep toont aan dat het zingen in de eigen taal helemaal niet haaks moet staan op verwelkomen van andere culturen. Neen, ze bestrijden elkaar niet. Wel integendeel: ze vullen elkaar aan. Zowel op gebied van zang, ieder in zijn eigen taal, als in de muziek, up-temporitmes en melancholische tot zwoele zang.

I Muvrini toont een andere weg dan het vastgeroest, conservatieve nationalisme dat wij in Vlaanderen kennen. Zoals het bij ons poorten sluit, opent het deuren daar in Corsica. “Ne fermez pas la porte!” zei JF Bernardini enkele jaren geleden. Sluit de deur niet. Niet voor de eigen bevolking, niet voor diegene die van buiten komen.

Deze zanger is echter meer dan enkel een zanger: hij stichtte ook de 'Associu pé una fondazione di Corsica'. Een stichting die zich tot doel stelt het Corsicaans als taal te verdedigen, maar ook om het Corsicaanse geitenras in ere te herstellen, steun te bieden aan landloze boeren in Brazilië of om elders in het Amazonegebied bomen te redden. Verder ondersteunt de Associu ook een Corsicaanse universiteit en leidt ze activisten in gewelddoos verzet ('no viulenza') op.

Dat is andere koek, dan wat wij hier kennen. Ik voel mezelf hier veel beter bij aansluiten dan het zegevierende negativisme dat onze nationale beweging kent. Het kan nooit slechter, maar goed dat zeker niet.

Bij deze Corsicanen is er een zekere melancholie, dat eigen is aan de Corsicaan, maar evenzeer een onuitputtende drang naar rechtvaardigheid en aanvaarding in hun zijn. Nogmaals Jean-Francois Bernardini, “Het gaat mij niet om het Corsicaans, maar om het zijn”. Dat je een taal spreekt is geen toeval; het is ook niet iets om bijzonder fier op te zijn; het is gewoon een feit. Punt. Belangrijker is te mogen zijn wie je bent. Met talenten en gebreken.

Zoals je eigen naam vaak al een sluier oplicht van wie je bent, zo zegt een cultuur iets over je afkomst. Dat is niets vies: dat is iets moois. Daarom net dat cultuur mensen niet tegen elkaar zou mogen opzetten; ze zou eerder verbindend moeten zijn.

Actief

Foto's

Nog enkele sfeerbeelden van verschillende manifestaties en acties de voorbije maand.

Gaza: nooit vergeten!
(Brussel, 27 december)

Congolezen zoeken nieuwe
bondgenoten...
(Antwerpen, 23 december)

AGENDA en COLOFON

30 januari

Nationale vakbondsbetoging

De drie grote vakbonden organiseren een nationale actiedag tegen de door Di Rupo aangekondigde en door Europa gevraagde neoliberale 'besparingen'.

V-SB roept ook op deel te nemen.

1 mei

1 MEIVIERING

V-SB zal ook in 2012 weer deelnemen aan 1 mei activiteiten. Concrete plannen zullen verschijnen in een volgende nieuwsbrief.

VOLGENDE V-SB VERGADERINGEN:

Vrijdag 20 januari 20u

Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

in voorraad:

"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"